

Академик Дарко Танасковић - светионик српске интелектуалне аристократије

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије и Његово Преосвештенство Епископ бачки г. Иринеј учествовали су 14. децембра 2022. године на трибини под називом „Академик Дарко Танасковић - светионик српске интелектуалне аристократије“, која је одржана у Клубу „Трибина младих“ Културног центра Новог Сада, у организацији Института за политичко умрежавање.

После уводног обраћања модератора трибине г. Александра Ђурђева, поздравно слово присутнима упутио је Патријарх српски г. Порфирије:

„Преосвећени владико, часни оци, уважени господине професоре, пријатељу и брате Дарко Танасковићу, драги учесници разговора о стваралаштву, о лику и делу нашег професора Танасковића, уважени господине градоначелнице, браћо и сестре, све вас поздрављам са великом радошћу овде у Новом Саду, у Српској Атини, у граду који је увек неговао најузвишеније духовне и културне вредности, које су градиле идентитет нашег народа кроз векове и, хвала Богу, градећи га, довели до данашњег дана са плодовима који засигурно јесу нешто што скреће поглед сваког човека који има добру намеру.

И управо данашње окупљање, због тога што је то окупљање овде у Новом Саду, за мене је велика радост. Међутим, исто тако, радост је да смо присутни овде да разговарамо о делу професора Дарка Танасковића. За мене је то, међутим, истовремено и својеврсна nelaгодност. Најпре због тога што о професору можемо рећи – а сигуран сам да ћемо и чути – безброј похвала њему упућених, и никада то није једноставно да некога хвалимо директно, пред њим, тако да кажем, да хвалимо у лице. Мада је, наравно, увек боље и то него да некога неправедно кудимо. Али у случају професора Дарка Танасковића мислим да похвале нису њему не само неопходне него нису му уопште потребне. Хвалећи њега, заправо, ми чинимо нешто што је нама потребно, а то је да подсећамо себе и подстичемо себе да идемо трагом вредности, трагом подвига, трагом и путем труда који је чинио и који чини Дарко Танасковић, не, пре свега, због тога што он лично има било какве користи и интереса, него, пре свега, из љубави према свом народу, одговорности према њему, а – усуђујем се да кажем колико познајем нашег драгог Дарка – и из одговорности према дару који је добио свише, који је добио од Бога.

Nelaгодност је, међутим, и због тога што сам осетио и у некој другој прилици раније, а то је када сам покушао да напишем неколико речи захвалности професору Дарку Танасковићу, у време када је он био амбасадор у познатој међународној институцији УНЕСКО и када је учинио веома много да нешто што је интерес нашег народа не буде из политичких разлога и са политичким циљевима покренутих фактора, да их не именујем, који су хтели да девалвирају оно што је наше наслеђе, да деградирају оно што је духовна и културна баштина нашег народа. Све што сам помислио тада да напишем деловало ми је некако и прозаично и патетично, скоро тривијално у односу на све оно што су били резултати и плодови подвига професора Танасковића. Он је чинио на многим пољима не само када је реч о заступању на дипломатском, политичком плану кориснога и доброга за наш народ. Пре свега, ту мислим

на његов научни рад и посебно на утицај, на пријем и рефлексије које његов научни рад има у нашој јавности и, слободно могу рећи, да ће га имати убудуће у животу нашег народа. Слично се осећам и вечерас.

Морам, међутим, ипак да кажем да је име професора Танасковића уписано црвеним словима у каталоге, у календаре наше историје, наше политике, наше дипломатије, наше науке. Црква је у исто време већ на свој начин – због свега поменутог, али и много онога што ћемо вероватно чути вечерас – одала признање професору Танасковићу, и то највише признање које је могла да учини. Доделила је орден Светог Саве за све што наш Дарко чини, на свим пољима на којима делује, на пољу дипломатије, науке, писане речи, педагошког рада и тако даље. Професор Танасковић је и веома близак сарадник многих нас који смо у Цркви, па, немојте замерити што ћу рећи, и сарадник мој лично, и његово мишљење и ставови јесу оно на шта се Црква ослања у многим пословима. На пример, сигуран сам да је многим познато да је, поред осталих који су учествовали у једној комисији која се састојала од представника наше Цркве и представника конференције Католичке Цркве у Хрватској, а која је имала за циљ да разговара о личности Степинца и донесе неке закључке, а професор Танасковић је био један од чланова комисије. Препознато је да је професор Танасковић православни хришћанин, али да је то нешто што не ставља у први план, преузносећи се тиме, машући том чињеницом као неком заставицом и хотећи да тиме постигне један додатни легитимитет у јавности. Он својом вером не парадире у јавности него сведочи оним што чини, а то није само дубоко промишљено и на корист српског народа него оно што јесте његова вера. То је израз и етичких вредности садржаних у Јеванђељу Христовом. Међутим, моја улога вечерас је нешто једноставнија од овде присутних учесника разговора који су сви, мање-више, пријатељи и више него познаници професора Танасковића. Моја улога је једноставнија у смислу да ћу имати прилику да чујем и искуства, и запажања, и промишљања овде присутних саговорника, али и привилегију да чујем и самог професора Танасковића.

Ја се, са своје стране, радујем још једампут што смо се овде, у Новом Саду, сабрали и призивам благослов Божји на све нас овде присутне, на све људе у Новом Саду, али ове вечери посебно на драгог нам професора Танасковића, са молитвом да Бог дâ снаге и здравља и њему и његовој породици. Хвала вам!”

После поздравних речи Светејшег Патријарха српског, о академику Дарку Танасковићу као светионику српске интелектуалне аристократије говорио је

Епископ бачки др Иринеј, који је, поред осталог, нагласио: „Академик Дарко Танасковић је, како рече наш Патријарх, својим чином потврдио свој живот, његов смисао, његово назначење и испунио га, хвала Богу, и још ће га испуњавати и допуњавати. Сматрам његовом заслугом што имамо могућност да упознамо ислам свестрано, без предрасуда, али и без неког наивног затварања очију пред оним варијантама ислама које заиста представљају реалну опасност и за нас све, али и за саме муслиманске народе. Професор Танасковић има за то сав неопходни ментални и интелектуални, научни апарат, спрему, огромно знање, познавање арапског и турског језика и увид у друге семитске језике, у исламску литературу кроз векове. Слично бих рекао и за његово присуство и сведочење у римокатоличкој средини. И тамо је имао исти став дубинског познавања. Наравно, и у осталим доменима делања, у свим другим пословима и на свим другим дужностима – од УНЕСКО-а, па све до разних других мисија у служби Бога и Рода, у служби народа нашега и Цркве наше – професор је дао драгоцен и немерљив допринос.”

Уследила су обраћања професора др Ненада Кеџмановића, професора др Милета Бјелајца, професора др Жељка Симића, као и самог академика Дарка Танасковића. Академик Дарко Танасковић је заблагодарио Патријарху српском г. Порфирију и Епископу бачком г. Иринеју, као и осталим говорницима на учешћу на трибини и на срдачним речима које су исказали говорећи о његовом стваралаштву.

На крају скупа представници Српског националног савета Црне Горе уручили су академику Дарку Танасковићу повељу за хуманост и науку „Др Божидар Бојовић – Слава Србину”.

Трибини су присуствовали Епископ мохачки г. Дамаскин, г. Милан Ђурић, градоначелник Новог Сада, г. Селимир Радуловић, управник Библиотеке Матице српске, свештенство више епархија Српске Православне Цркве, као и многобројне личности из друштвеног и културног живота Новог Сада.

spc.rs